

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 31 ΜΑΡΤΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 349 ΔΡΧ. 200

Ψηφοδέλτιο δημοκρατικής αντίστασης στο φαιοκόκκινο καθεστώς

ΨΗΦΙΣΤΕ ΟΑΚΚΕ

Είναι η πρώτη φορά που η ΟΑΚΚΕ κατεβαίνει σε βουλευτικές εκλογές μόνη της και στις 56 εκλογικές περιφέρειες της χώρας. Αυτή η επιτυχία είναι αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης και πεισματάρικης πολιτικής πάλης όλων των μελών και στελεχών της ΟΑΚΚΕ. Για χρόνια ολόκληρα πάλεψαν και μπόρεσαν όχι μόνο να υπερασπίσουν το μαρξισμό αλλά κυρίως κατάφεραν να σταθούν όρθια απέναντι στη ηαίληα του σοσιαλφασισμού και να εκπροσωπήσουν επάξια ολόκληρο τον πολιτικό δημοκρατισμό σε αυτή τη χώρα. Είναι αυτή η πάλη ενάντια στο ρεύμα, στο συντριπτικό ρεύμα, που ήδη έχει αρχίσει να δίνει τους καρπούς της.

Έτσι, ο διεθνιστής δημοκράτης Δ. Λιθοξόου, συμμετέχει για δεύτερη φορά μετά τις εκλογές του '99 στο ψηφοδέλτιο της ΟΑΚΚΕ και σαν υποψήφιος της στην Α' Αθήνας. Δείγμα του ότι οι πιο πρωτοπόροι εκπρόσωποι της επαναστατικής διάνοησης αρχίζουν πια να στέκονται αποφασιστικά δίπλα μας. Είναι η απήχηση της μαζικής συνδικαλιστικής δουλειάς στην επισκευαστική Ζώνη με τον ΕΡΓΑΣ και η υπεράσπιση

των εργατικών συμφερόντων γενικά στην πόλη του Πειραιά, όπως έγινε στα Λιπάσματα ενάντια στη συμμορία των κατεδαφιστών Σημίτη-Λαλιώτη. Γι' αυτό το λόγο αρκετοί εργατές μπήκαν στο ψηφοδέλτιό μας. Γιατί είδαν στην ΟΑΚΚΕ ένα αληθινά τίμιο και δημοκρατικό κόμμα που μπορούν να εμπιστευθούν, να αγαπήσουν και να βοηθήσουν.

Παρ' όλα αυτά χρειαζόμασταν ακόμα ε-

φτά υποψήφιους για να πετύχουμε το πανελλαδικό κατέβασμα και να εξασφαλίσουμε το πεντάλεπτο της τηλεόρασης. Κάναμε λοιπόν έκκληση στο Ουράνιο Τόξο, το οποίο ανταποκρίθηκε και εφτά μέλη του κατέβηκαν στο ψηφοδέλτιο σε περιοχές όπου δεν μπορούσε να γίνει σύγχυση για κοινό εκλογικό κατέβασμα.

Αυτές οι κινήσεις φανερώνουν ένα πράγμα: ότι η επαναστατική διάνοηση, οι εθνικές μειονότητες και η εργατική τάξη δεν θα μείνουν αδιάφορες απέναντι στην επέλαση των φαιοκόκκινων. Αυτή η τάξη δεν έχει πει ακόμα την τελευταία της λέξη. Το κόμμα της δεν βρίσκεται πολύ μακριά όπως και το δημοκρατικό μέτωπο ενάντια στο σοσιαλφασισμό. Ήδη οι φαιοκόκκινοι άθελα τους δίνουν μια απίστευτη ώθηση σ' αυτή την υπόθεση.

Με αυτό το πνεύμα αισιοδοξίας η οργάνωση έδωσε τη μάχη για τη συγκρότηση

του ψηφοδελτίου, για το τύπωμα, τη συσκευασία και την αποστολή των ψηφοδελτίων. Μέσα σε αυτή την εκλογική μάχη και μετά το ξέβρασμα του Κ. Λιακόπουλου, η οργάνωση βγήκε δυναμωμένη πολιτικά και οργανωτικά.

Οι φίλοι της ΟΑΚΚΕ, οι επιρροές της, τα μέλη της, όλοι όσοι θέλουν να δυναμώσουν το δημοκρατικό μέτωπο και η ΟΑΚΚΕ πρέπει να παλέψουν όσο μπορούν για να ψηφιστεί περισσότερο.

Δεν φοβόμαστε τους λίγους ψήφους. Σήμερα πάνω από όλα μετράει να υπάρχει ένα στρατόπεδο, ακόμα και το πιο μικρό, αποφασισμένο να υποστηρίξει τη δημοκρατική γραμμή απέναντι σε συντριπτικά υπέρτερες δυνάμεις.

Όμως χρειαζόμαστε μέσα σε αυτά τα

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΥΣ

Αν υπάρχει σήμερα ένα αληθινό πολιτικό αίγνιμα που αποθετείται επίμονα και απαιτεί τη λύση του από τους συνειδητούς αριστερούς είναι η στρατηγική σύμπτωση θέσεων ανάμεσα σε αυτό που λέμε γενικά κομμουνιστική και επαναστατική αριστερά και σ' αυτό που ονομάζουμε κλασική σοβινιστική και φασιστική ακροδεξιά.

Δεν υπάρχει τα τελευταία χρόνια “αντιιμπεριαλιστικό” ή “ταξικό” κίνημα όπου να μην συμπαρατάσσονται αγκαλιασμένα στον ένα ή τον άλλο βαθμό, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τα δύο αυτά φαινομενικά αλληλοαποκλειόμενα άκρα. Είτε πρόκειται για τους πολέμους στην πρώην Γιουγκοσλαβία, είτε γι' αυτούς στην Τσετσενία, είτε για τον Οτσαλάν, είτε για τα Ίμια, είτε για τους Θεσσαλούς αγρότες, είτε για τους καθηγητές, παντού στους δρόμους, στον Τύπο και στην ΤV, φανερόνεται η πιο συνεπής πολιτική ταύτιση αυτών των ρευμάτων πάνω στην ίδια κοινή κεντρική συνθηματολογία ενάντια στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, το νεοφιλελευθερισμό και τα μονοπώλια, ενώ στις πιο ριζοσπαστικές τους εκδοχές και οι δύο αυτοί “αντίθετοι” πόλοι ενώνονται τελικά στον αντικαπιταλισμό.

Από λογική άποψη αυτή η ταύτιση δεν μπορεί παρά να οφείλεται σε ένα από τα δύο:

Είτε οι σημερινοί ακροδεξιοί έγιναν κόκκινοι, είτε αυτού του είδους οι κόκκινοι είναι στην πραγματικότητα ακροδεξιοί.

Ισχύει το δεύτερο, όπως άλλωστε γίνεται κάθε φορά που

μια καινούργια μορφή, εδώ το κόκκινο του νέου απελευθερωμένου κόσμου, χάρη στη γοητεία που ασκεί στις μάζες γίνεται το περίβλημα της πιο παλιάς αντίδρασης. Η φύση του φαιοκόκκινου μετώπου είναι το φαιό περιεχόμενο και η κόκκινη μορφή.

Το φαινόμενο δεν είναι ελληνικό, είναι παγκόσμιο και οφείλεται σε δύο αλληλέπληλες διαδικασίες οπισθοδρόμησης. Πρόκειται κατ αρχήν για την ήττα των πιο γιγαντιαίων σοσιαλιστικών επαναστάσεων αυτού του αιώνα, εκείνων της Κίνας και της Ρωσίας, και ύστερα για τη μετατροπή και των δύο αυτών χωρών, ιδιαίτερα της Ρωσίας, σε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις φασιστικού милитарιστικού τύπου. Σε αυτές τις χώρες, πριν από κάθε άλλη, η παλιά αυτοκρατορική αντίδραση έχει ενσωματωθεί στην ηγεμονική “κόκκινη” νομενκλατούρα. Σαν τέτοιες έχουν γίνει και οι δύο αυτές χώρες το δίδυμο κέντρο της παγκόσμιας φαιοκόκκινης αντίδρασης. Γι' αυτό και οι εξής “παραξενιές” της διεθνούς συνθηματολογίας των φαιοκόκκινων σε κάθε χώρα.

Ο αντιιμπεριαλισμός τους είναι πάντα ημιπληγικός και τερατωδώς ανισοβαρής. Εξεγείρονται για τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς στη Σερβία, αλλά συμπαρατάχτηκαν με αυτόν το μικρό βαλκάνιο τραμπούκο και σύμμαχο του Κρεμλίνου, όταν για χρόνια κατέσφαζε τη Βοσνία και την Κροατία, ενώ και πάνω στους βομβαρδισμούς αυτός εθνοεκκαθάριζε σχολαστικά το Κόσσοβο. Κυρίως όμως είναι εκκωφαντική η σιωπή τους απέναντι στην πρώτη αληθινή και

πλήρη επάνοδο μιας ναζιστικής πρακτικής που είναι η ισοπέδωση της Τσετσενίας και η εξόντωση και ο βασανισμός των ηρωικών κατοίκων της.

Ο αντιαμερικανισμός τους είναι φτυστός ο αντιαγγλισμός του χιτλερικού άξονα στον Β' παγκόσμιο πόλεμο. Κι εκεί οι νέες και ανερχόμενες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Γερμανία, Ιαπωνία), που μόνο με τη στρατιωτική βία μπορούσαν να εκτοπίσουν τους ισχυρότερους στο καθαυτό οικονομικό επίπεδο ανταγωνιστές τους (Αγγλία, Γαλλία, ΗΠΑ), χρησιμοποιούσαν αντιιμπεριαλιστική γλώσσα.

Τέτοιος είναι και ο αντιευρωπαϊσμός των φαιοκόκκινων.

Ο Μάο Τσε Τούνγκ ήδη από το 1970 είχε εντοπίσει ότι ο κύριος στρατηγικός στόχος του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού είναι η στρατιωτική κατοχή του πάμπλουτου αλλά μισοάοπλου γίγαντα που λέγεται Ενωμένη Ευρώπη.

Η φαιοκόκκινη δημαγωγία ενάντια στην Ενωμένη Ευρώπη βρίσκει το άλλοθι της στον μονοπωλιακό αστικό χαρακτήρα αυτών των χωρών. Όμως σήμερα που η σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι στην ημερήσια διάταξη το δίλημμα δεν είναι “μονοπωλιακή ή σοσιαλιστική Ευρώπη”, αλλά “ενωμένη Ευρώπη των ειρηνόφιλων αστικών κρατών, ή διασπασμένη Ευρώπη των σοβινιστικών κρατών και των στρατιωτικών αξόνων”. Στην Ελλάδα και παντού στην Ευρώπη η άρνηση της Ένωσης γίνεται από την πλευρά

συνέχεια στη σελ. 2

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΥΤΙΝ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Το αποτέλεσμα των πρόσφατων προεδρικών εκλογών στη Ρωσία, που ανέδειξαν πρώτο τον Βλαντιμίρ Πούτιν με 53% και δεύτερο τον Γκ. Ζιουγκάνοφ με 29% ήταν εξαρχής αποφασισμένο. Το ρώσικο στρατιωτικο-βιομηχανικό σύμπλεγμα θέλει για την νέα περίοδο που διανύουμε έναν ηγέτη που θα δείξει τα δόντια του στη Δύση, αλλά δεν θα κόψει ολοκληρωτικά τους δεσμούς μαζί της. Οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές συνεχίζουν την προετοιμασία τους για τον παγκόσμιο πόλεμο και γιαυτό χρειάζονται ακόμη τον εφησυχασμό της Δύσης.

Το Κρεμλίνο χρησιμοποίησε κάθε μέσο που διέθετε για να επιτύχει τη νίκη του καγκεμπίτη Πούτιν. Το βλοσυρό αυτό υποκείμενο με το ανέκφραστο βλέμμα, φαντάζει στα μάτια του μέσου ρώσου πολίτη σαν ο άνθρωπος που με σιδερένια πυγμή θα αποκαταστήσει την αίγλη της χώρας του, θα εναντιωθεί στη Δύση, την "αιτία κάθε κακού", ενώ παράλληλα θα εξακολουθήσει τη λειτουργία κάποιων στοιχειωδών δημοκρατικών θεσμών που ακόμα διατηρούνται στη νεοσαρική Ρωσία. Θεωρείται, και αυτό επεδίωξε να βγάλει προς τα έξω, σαν ο άνθρωπος που βάζει πάνω από όλα την πατρίδα.

Αλλά για να σιγουρευτεί η νίκη, ο Πούτιν δεν παρέλειψε να τονίζει πως αν εκλεγεί από τον πρώτο γύρο, τα χρήματα που θα εξοι-

κονομηθούν θα μπορούσαν να καλύψουν π.χ τις καθυστερημένες συντάξεις της Μόσχας. Έτσι, "σχεδόν συνεννοημένοι μια σειρά κυβερνήτες ζητούν για την περιοχή τους το περίσσειμα του προϋπολογισμού και υπόσχονται με ποια βεβαιότητα άραγε, εκλογή από τον πρώτο γύρο" (Ελευθεροτυπία, 23-3-00). Σ' αυτές τις εκλογές-παρωδία ψήφισε και ο στρατός, αρχίζοντας την ψηφοφορία περίπου μια βδομάδα πριν, γεγονός που δε χρήζει σχολιασμού. Απλώς παραθέτουμε τη δήλωση του στρατηγού Γκ. Τρόσεφ προς τα ΜΜΕ: "οι στρατιώτες έχουν το δικαίωμα να ψηφίσουν όποιον θέλουν, αλλά το σπουδαιότερο είναι να μην κάνουν λάθος. Νομίζω ότι οι στρατιώτες έκαναν την εκλογή τους" (Ελευθεροτυπία, 18-3-00). Η νοθεία που

σημειώθηκε στην εκλογική "αναμέτρηση" δεν είχε προηγουμένο. Ως τις 2 τη νύχτα ο Πούτιν έπαιρνε λιγότερο από 47% και όλα δείχνανε ότι θα πηγαίναμε σε δεύτερο γύρο (Ελευθεροτυπία, 29-3). Όμως γρήγορα τα ποσοστά μεταβλήθηκαν σημαντικά. Επιπλέον ο πρόεδρος είχε και την κρυφή υποστήριξη του "αντιπάλου" του Ζιουγκάνοφ. Ο τελευταίος είχε δηλώσει στη *Νεζαβισίγια Γκαζέτα* (16-3) ότι: "σε αυτές τις εκλογές το μεγάλο κεφάλαιο έχει να διαλέξει ανάμεσα στην ΚΓΒ και στο ΚΚΣΕ- είναι μια δύσκολη επιλογή" (Ελευθεροτυπία, 17-3).

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές χαίρετησαν τη νίκη του νέου προέδρου. Η Μαντλίν Όλμπραϊτ περιέγραψε τον Πούτιν σαν περίπλοκο, αλλά και ρεαλιστή "με τον οποίο μπορούμε και πρέπει να συνεργαστούμε". Ο γ.γ. του ΝΑΤΟ Χαβιέ Σολάνα είναι σίγουρος ότι ο ρώσος πρόεδρος "θα χρησιμοποιήσει την εντολή του για να εδραιώσει περαιτέρω τη δημοκρατία και για να προωθήσει τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις". Λες και η εισβολή και εθνοκάθαρση στην Τσετσενία δεν έγινε υπό τις εντολές του! Η πιο θερμή υποδοχή του αποτελέ-

ματος εκδηλώθηκε από τους κινεζούς σοσιαλιμπεριαλιστές, συμμάχους της Ρωσίας. Ο πρόεδρος Ζιανγκ Ζεμίν είπε πως οι δύο χώρες "θα είναι καλοί γείτονες, καλοί εταίροι και καλοί φίλοι για πολλές γενιές", και ότι η συνεργασία τους "θα συμβάλλει στην προώθηση της διαδικασίας οικοδόμησης ενός πολυ-πολικού κόσμου και εγκαθίδρυσης μιας δίκαιης και λογικής νέας διεθνούς τάξης".

Στο μεταξύ, οι χώρες της "ομάδας της Σαγκάης", δηλ. η Ρωσία, η Κίνα, το Καζακστάν, η Κιργιζία και το Τατζικιστάν, χώρες του ρωσο-κινεζικού επιθετικού άξονα δυνάμωσαν τη στρατιωτική συνεργασία τους. Οι υπουργοί Άμυνας των χωρών αυτών συνεδρίασαν στην Ασάνα του Καζακστάν στις 30/3 κατέληξαν "σε μια στρατιωτική συμφωνία για την καταπολέμηση του αντιδραστικού εξτρεμισμού, των αποσχιστικών κινήματων και της διεθνούς τρομοκρατίας" ("Ε", 31/3). Εκδόθηκε κοινό ανακοινωθέν σύμφωνα με το οποίο υποστηρίζεται η Κίνα στο θέμα της Ταϊβάν και εκφράζεται η αντίδραση στα "σχέδια εισόδου της Ταϊβάν σ' ένα περιφερειακό αντιβαλλιστικό σύστημα". Τέλος,

ο εκπρόσωπος του ρώσικου υπουργείου Άμυνας Ιβασόφ δήλωσε ότι αυτός και οι συνάδελφοί του "θέλουν η ομάδα της Σαγκάης να μην αποτελεί απλώς ένα βήμα για συζήτηση, αλλά κι έναν περιφερειακό οργανισμό που θα είναι σε θέση να αντιμετωπίζει θέματα ασφαλείας".

Ενδεικτικές, τέλος, για τις επιδιώξεις του Πούτιν είναι οι δηλώσεις του ότι θα ενισχυθούν οι πυρηνικές δυνάμεις της χώρας. "Στόχος μας είναι να κάνουμε το σύμπλεγμα των πυρηνικών μας όπλων πιο ασφαλές και αποτελεσματικό". Έκανε ακόμη δηλώσεις για την πώληση πυρηνικής τεχνολογίας στο εξωτερικό. "Θα προστατεύσουμε τα συμφέροντα της Ρωσίας στις παγκόσμιες αγορές και δεν θα επιτρέψουμε σε κανένα να εκδιώξει τη Ρωσία από τις αγορές αυτές υπό την κάλυψη ψευδεπίγραφων αξιών". Μετά απ' αυτά ο Πούτιν κάλεσε τη Δούμα να υπογράψει τη συνθήκη ΣΤΑΡΤ II για τον περιορισμό των στρατιωτικών όπλων για να καθησυχάσει τους δυτικούς, που έχουν αποδείξει πολλές φορές ότι εύκολα τσιμπάνε στα δολώματα που τους ρίχνει η Ρωσία.

Η πολιτική Κλίντον δυναμώνει το ρώσικο τέρας

Η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ έχει γράψει σε άρθρα της για το βρώμικο ρόλο του Κλίντον και τη φιλορώσικη πολιτική του. Τώρα εφημερίδες από τις πιο έγκυρες του δυτικού Τύπου έρχονται να επιβεβαιώσουν αυτή τη θέση.

Στα άρθρα της εφημερίδας *Washington Post* αποσπάσματα από τα οποία δημοσιεύουμε παρακάτω, διαφαίνεται ότι ένα μέρος του αμερικάνικου πολιτικού κατεστημένου που εκφράζει η εφημερίδα έχει πια καταλάβει το ρόλο του Κλίντον σε σχέση με την πολιτική του απέναντι στη Ρωσία και ανησυχεί. Τοποθετείται ξεκάθαρα η θέση του Κλίντον για το ότι η Τσετσενία είναι κάτι διαφορετικό από το Κόσοβο και γι' αυτό δεν παίρνει ανάλογα μέτρα η Αμερική και το ΝΑΤΟ. Οι αρθρογράφοι ξεσκεπάζουν με δυνατά επιχειρήματα την αναληθσία της πολιτικής Κλίντον απέναντι στη γενοκτονία των Τσετσένων και επιστημαίνουν ότι ο Κλίντον υποστηρίζει τον καγκεμπίτη Πούτιν. Τα άρθρα αυτά γράφτηκαν πριν γίνουν οι ρώσικες εκλογές για τις οποίες δημοσιεύουμε σχετικό άρθρο σ' αυτό το φύλλο. Δείχνουν ανάγλυφα πως η νίκη του Πούτιν προετοιμάστηκε με τη βοήθεια του Κλίντον.

Η πολιτική Κλίντον προώθησε κατά πολύ τις θέσεις της Ρωσίας στον παγκόσμιο χώρο. Η άνοδος στον καγκεμπίτη Πούτιν στην εξουσία σημαίνει ότι η ρώσικη πολιτική προχωράει. Το φιλοδυτικό προφίλ της περιόδου Γκορμπατσόφ και Γιέλτσιν δίνει τη θέση του στην εμφάνιση της Ρωσίας ως ηγεμονικής δύναμης που χρειάζεται όμως ακόμα τον εφησυχασμό και γι' αυτό πρέπει να κρύβει την επιθετικότητα της. Αυτή η επιθετικότητα θα γίνει αντιληπτή από τους δυτικούς όταν θα βρίσκονται στα δόντια του τέρατος που ο Κλίντον τάζει εδώ και καιρό.

-Από το άρθρο του εκδότη της *Ουάσιγκτον Ποστ* (17/2/2000) με τίτλο: **"Ποιον υποστηρίζει ο Κλίντον;"**

«Γιατί τελικά θα έπρεπε ένας πρόεδρος των ΗΠΑ να παρέμβει σε μια ρώσικη εκλογική καμπάνια, να πει ωραία πράγματα για έναν υποψήφιο του οποίου η κυβέρνηση πρόσφατα έχει ισοπεδώσει μια ολόκληρη πόλη κι έχει απαγάγει ένα δημοσιογράφο που ήταν στην υπηρεσία ενός αμερικάνικου ραδιοσταθμού; Γιατί, αλήθεια;

"Βασισμένος σε ότι έχω δει μέχρι τώρα, νομίζω ότι οι ΗΠΑ μπορούν να συνεργαστούν μ' αυτόν τον

άνθρωπο", είπε ο Κλίντον σε μια συνέντευξη στο *CNN.com*. Το ατυχές παπαγάλισμα της περίφημης υποστήριξης της Μάργκαρετ Θάτσερ στον Μιχαήλ Γκορμπατσόφ στην πρώτη του περίοδο θα ήταν από μόνο του αρκετά κακό, αλλά ο Κλίντον δεν σταμάτησε εκεί. "Ο Πούτιν είναι ικανός να γίνει ένας πολύ δυνατός, ικανός να επηρεάζει, και ευθύς, έντιμος αρχηγός" συνέχισε να διακηρύσσει...

...Ο Πούτιν ίσως τα καταφέρνει περίφημα στο να είναι "πολύ ευφυής" και στο να "μπορεί να κινεί πολύ καλά καταστάσεις" όπως ο Κλίντον είπε στη συνέχεια ξεχειλίζοντας από θαυμασμό, αλλά σίγουρα δεν είναι "ευθύς και έντιμος". Λέει ένα πράγμα στα ακροατήρια της Δύσης ενώ μεταβιβάζει ένα διαφορετικό μήνυμα στους Ρώσους. Καθώς έχει εκπαιδευτεί για δουλειά της ΚΓΒ, κρύβει πολύ περισσότερα απ' όσα φανερώνει. Στη σύντομη θητεία του σαν πρωθυπουργός και ενεργός πρόεδρος, έχει πει πάρα πολλά αναληθή για τον πόλεμο της Ρωσίας στην Τσετσενία.

...Ο Πούτιν είναι ένας υποψήφιος μεταξύ πολλών που θα αγωνιστεί για μια πεντάχρονη θητεία τον επόμενο μήνα. Οι άλλοι είναι άνθρωποι όλων των αποχρώσεων

από τον πιο αποδεδειγμένο ανανεωτή ως τον πιο ορκισμένο κομμουνιστή. Ο Πούτιν είναι το καθαρό φαβορί. Επομένως αυτός είναι ακόμα ένας λόγος να αποφυγεί ο Λευκός Οίκος να πάρει μέρος με πρόωρες κορώνες. Πόσο δύσκολο θα ήταν να πει: Θαυμάζουμε την πιστή δημοκρατική πορεία της Ρωσίας. Ελπίζουμε ότι οι εκλογές θα είναι τίμιες, ανυπομονούμε να συνεργαστούμε με τον νικητή;

Άλλωστε ο Πούτιν στην πραγματικότητα απέχει πολύ από τον χαρακτηρισμό του καθαρού και έμπιστου δημοκράτη.

Μέχρι τώρα στο φάκελο του υπάρχουν: 1) ο πόλεμος στην Τσετσενία και η καταστροφή της πρωτεύουσάς της, Γκρόζνι, 2) η εξαφάνιση του Αντρέι Μπαμπίτσκι, ενός ανταποκριτή του ραδιοφωνικού σταθμού "Ελεύθερη Ευρώπη/Ράδιο Ελευθερία" που ενόχλησε την κυβέρνηση του Πούτιν με τα θαρραλέα ρεπορτάζ του από τον πόλεμο, 3) τα διατάγματά του για την επάνοδο πολιτικών κομίστριων στο στρατό και αναγκαστική στρατιωτική εκπαίδευση στα σχολεία...

...Τι θα μπορούσε να εξηγήσει του Κλίντον τη χαμερπή κολακεία και της Γενικής Γραμματέα Μαντλίν

Ολμπράιτ τον ελαφρά συγκρατημένο θαυμασμό στη Μόσχα; Γιατί θα αποτύχαινε στη συνέντευξή του ακόμα κι αν έκανε μνεία του Μπαμπίτσκι, ο οποίος δεν έχει αφήσει ίχνη για ένα μήνα μετά από την απαγωγή του από Ρώσους στρατιώτες, και γιατί υπερασπιζόταν την κατεδάφιση της Τσετσενίας σαν μια νόμιμη εκστρατεία που σκιαάζεται από "υπερβολές"; (Το προσωπικό της ανθρωπιστικής βοήθειας εκτιμά 100.000 Τσετσένους πρόσφυγες να έχουν επιστρέψει στην πατρίδα τους και να έχουν βρει τα σπίτια τους κατεστραμμένα και τις κοινότητες καμένες ως τα θεμέλια, σύμφωνα με αναφορά του οργανισμού). -Από άρθρο του Φρεντ Χιάτ στην *Ουάσιγκτον Ποστ* (20-2-2000) με τίτλο **„Με πρόφαση ότι η Τσετσενία είναι διαφορετικό ζήτημα“:**

«Στα πρόσφατα εγκαταλελειμμένα χαλάσματα του Γκρόζνι, ένας γκρίζος γέρος άντρας τεντώνει μια σφεντόνα και πετάει μια πέτρα σ' ένα κοντινό γυμνό δέντρο. Κυνηγεί για φαγητό, αλλά μάταια λέει γιατί "τα περισσότερα περιστέρια και σπουργίτια έφυγαν"... Ο άντρας αυτός εμφανίζεται σε ένα ντοκουμαντέρ γύρω από τον πόλεμο της Τσετσενίας που ονομάζεται "Η σκοτεινή πλευρά του κόσμου". Οι σκληρές σκηνές πολιτών που υποφέρουν στο φιλμ διαψεύδουν τις φαιδρές εξηγήσεις του Προέδρου Κλίντον για την αδιαφορία της Αμερικής που σχετίζε-

συνέχεια πίσω

